

Siirin ja Saran Joulutarina

Minttu Vettenterä

*Siirin ja Saran
Joulutarina*

Minttu Vettenterä

*Siirin ja Saran
Joulutarina*

© 2011 Minttu Vettenterä

Teksti ja piirrokset: Minttu Vettenterä

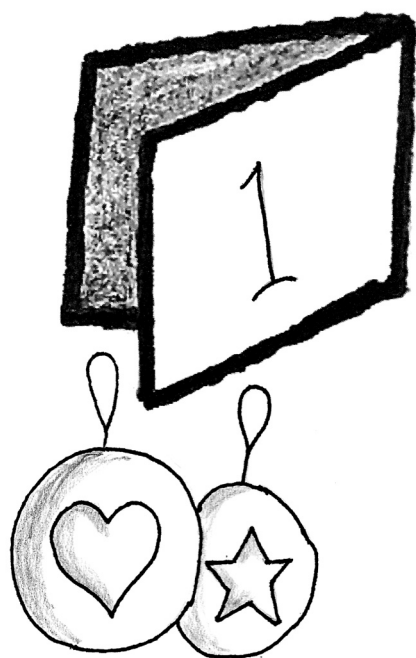
Etukannen taustakuva: Shutterstock

Sisuksen ja kannen taitto: Kim Söderström

Kustantaja: Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-498-532-1

- Sara! Laitatko saunan päälle? äiti huusi ja Sara löntyteli portaita alakertaan. Saunatonttu Topias oli lähtenyt heti kesän jälkeen, kun kirje Korvatunturilta oli saapunut. Se oli ollut Suurkummitus Huulon palvelus Topiakselle tämän karkotettua mörön. Tontun lähdettyä kiuas oli pitänyt vaihtaa. Eivät äiti tai isä tietysti Topiaksesta tienneet tai tämän lähdöstä, mutta Siiri ja Sara tiesivät.

Vanhassa puukiukaassa oli asunut löylynhenki, joka oli tottunut toimimaan saunatontun ohjeiden mukaan, eikä se sopeutunut tontuttomaan elämään. Sara oli nähnyt Topiaksen kerran lähtönsä jälkeen ja Topias oli selittänyt, että joskus vain käy niin. Löylynhenki on aina olemassa, mutta joskus se ei osaa olla ilman tonttuaan. Siiristä se oli suunnaton sääli, menettää nyt hyvä löylynhenki, mutta Topias oli luvannut, että henki pääsisi kaltaistensa luokse tuntureihin. Siellä oli kuulemma koko joukko löylynhenkiä, jotka nauttivat viileästä ilmasta ensimmäistä kertaa elämässään ja maalasivat värikkäitä kuvia läpi yötaivaan. Niin taloon tuli uusi kiuas, sähkökiuas, ja kiukaan mukana sähkökiukaanhenki. Se oli moderni henki, joka antoi piut paut tontuille.

Sarasta tuntui kummalliselta ajatella saunaa ilman saunatonttua, mutta hyvinhän sitä loppujen lopuksi oli pärjätty. Uusi löylynhenki tuntui välillä aika oikukkaalta ja järjesti niin kipakoita löylyjä, että ihoa poltteli, mutta useimmiten sen kanssa tultiin ihan hyvin toimeen. Ennen kaikkea äiti ja isä tuntuivat olevan tyytyväisiä.

Sara kiersi kiukaan kytkimestä päälle. Hiljaisessa saunassa kuului tasainen raksuttava ääni. Sarasta vain tuntui aivan kuin saunassa olisi ollut joku.

- Topias, Sara kuiskasi hiljaa. Hän oli jo pidemmän aikaa toivonut tapaavansa Topiaksen uudelleen. Tuntui kuin he eivät olisi kiittäneet tätä tarpeeksi. Sara tiesi, että

Topias oli onnellinen tonttu päästyään viimein pohjoiseen pajalle ja kaipa se siellä tapaili tuttua löylynhenkeäkin. Sara olisi halunnut kuulla oliko Topias saanut uusia ystäviä. Se ei kyllä vaikuttanut järin sosiaaliselta tontulta. Kukaan ei vastannut, mutta samassa Saran silmiin osui jokin värikäs ja kimaltava. Se lojui lattialla lauteiden alla.

Sara kumartui lattialle ja kurkotti pitkän kultaisen nauhan käteensä. Se oli kauneinta pakettinauhaa, jota Sara oli elämässään nähnyt. Se kimalsi ja siinä oli koristeena hopeisia tähtiä.

- Mistähän tämä on tullut? Sara tuumi puoliääneen, pisti narunpätkän taskuunsa ja unohti sinne.

- Sauna on lämpiimässä, Sara huusi äidilleen ja harppoi yläkertaan.

- Kiitos, äiti huusi keittiöstä. Sara tunsu vastapaistettujen lettujen tuoksun nenässään.

- Näitkö Topiasta? Siiri kysyi Saran astuessa huoneeseen.

- Ei, ei Topias tähän aikaan tule. Pajalla on kiireitä, Karas vastasi. Pikkuinen kaappipörrö istui Siiriä vastapäätä lattialla ja pelasi muistipeliä.

- No niin tietysti, Siiri huokaisi. Siirikin kaipasi Topiasta.

- Eikö me voitaisi mennä pohjoiseen? Sara kysyi Karasilta.

- Te? Pohjoiseen? Pajalle? Karas näytti hämmentyneeltä. Aivan kuin ajatus olisi sen mielestä ollut jotain aivan mahdotonta. - Mitä te luulette, että Pukki siihen tuumisi?

- Ei välttämättä pajalle, Sara sanoi. - Mutta pohjoiseen. Kai Topias voisi sitten tulla tapaamaan meitä. Minusta tuntuu oikeasti aika kurjalta, kun emme koskaan saaneet kiittää häntä.

- Ei Topias nyt ehdi. Joulun on vain neljä viikkoa ja voitte vain kuvitella millainen tohina pajalla on, Karas sanoi.

- Oletko sinä joskus käynyt siellä? Siiri kysyi.

- Minä? Missä? Karas kysyi ihmetellen.

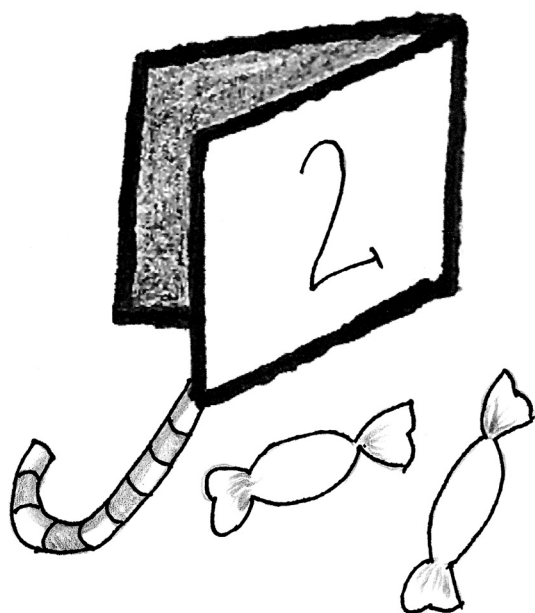
- Pajalla tietysti? Siiri selvensi. Karas näytti miettivän hämmentyneenä mitä vastata.

- Kerran, se kuiskasi aivan hiljaa kuin peläten, että joku kuulis. - Ja silloinkin oli kesä. Se on varmasti ihan toista se kuin tähän aikaan vuodesta. Mutta tonttuja minä olen tuntenut monta. Enkä yhtään niin kovapäistä kuin Topias.

Siiri ja Sara eivät olleet tavanneet ainuttakaan muuta tonttua kuin Topiaksen ja Topias oli heidän mielestään paras tonttu. Topias oli se, joka oli osannut käsitellä lölynhenkeä ja sillä ajaa äidin mielen vallanneet möröt tiehensä.

- Voitte kuulkaa uskoa, että Topias tietää, että te olette kiitollisia, Karas sanoi. - Huulo järjesti Topiaksen pajalle ja se oli paras kiitos, jonka Topias saattoi koskaan saada.

- Niin, Sara sanoi hiljaa. - Niin se kai oli.

- Ei Joulupukkia ole olemassa! poika julisti kovaan ääneen. - Se on kaikki vanhempien huijaussatua.

- Kuka tää fiksu on? Siiri seisoj portaalla ja tuijotti tulijoita.

- Se on Markus ja se on meidän luokalla, Sara esitteli pojan. - Toi on minun pikkusisko. Sen nimi on Siiri.

- Uskooko sekin Joulupukkiin? poika kysyi huvittuneesti.

- Jaa, sinäkö et usko? Siiri kysyi hämmästyneenä.

- Anna olla, Sara totesi nopeasti.

- Ei kun, mitä sinä tarkoitat, ettet usko Joulupukkiin? Eikö se tuo sinulle lahjoja?

- Äh. Sääli romuttaa sinun joulunpunainen maailma. Oikeesti ne paketit ostaa mummot ja kummit ja vanhemmat tietty. Ne ostaa kaikista isoimmat ja hienoimmat lahjat, Markus selitti ja naurahti lopuksi.

- Ei meidän vanhemmat vaan mitään osta, Siiri julisti.

- Mistäs täällä kinataan? kysyi äiti, joka oli juuri ilmestynyt keittiöstä eteiseen.

- Markus väittää, ettei Joulupukkia ole olemassa, Siiri tuhahti. - Jaa-a. Ottaisitteko te vähän piparia ja mehua välipalaksi? äiti kysyi ja Siiristä tuntui, ettei äiti halunnut puhua koko Joulupukista.

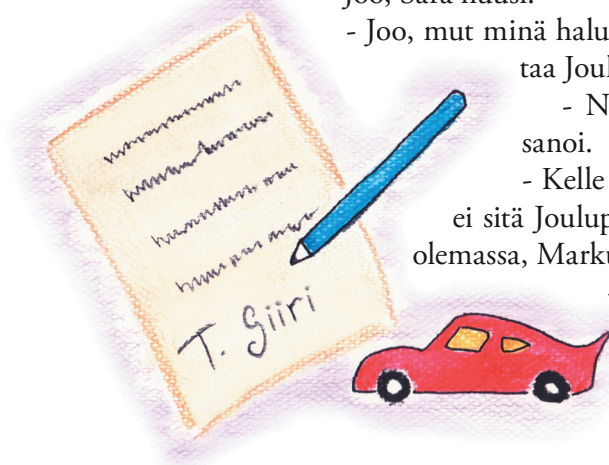
- Joo, Sara huusi.

- Joo, mut minä haluan samalla kirjoittaa Joulupukille kirjeen.

- Niin minäkin, Sara sanoi.

- Kelle sinä kirjoitat, kun ei sitä Joulupukkia ole oikeasti olemassa, Markus sanoi.

- Ehkä Markuskin voisi kirjoittaa

Joku hääräilee Siirin ja Saran kotisaunassa.
Jälkeen jää vain pakettinarua ja pikkuauto.

Voiko Joulupukin pakettitonttu lopettaa
työnsä, koska ei viihdy Korvatunturin
vilskeessä? Entä voiko joulu olla kiinni
pikkuisesta tunturisopulista, Samposta?
Miksi suuri Pohjan Akka on kiinnostunut
Korvatunturin maskotista?

Mitä Siiri, Sara, lohikäärme Sisu ja Touko-
tonttu voivat tehdä pelastaakseen joulun?
Seikkailun edetessä Pukin poroistakin
paljastuu yllättäviä piirteitä.

*Siirin ja Saran joulutarina jatkaa Mörkö
vei ilon -kirjan upeaa satuseikkailua,
joka palkittiin Möllärimestari-kilpailussa
parhaana lastenkirjana vuonna 2010.
Arvostelussa sitä verrattiin Astrid Lindgrenin
Veljeni Leijonamieleen.*

